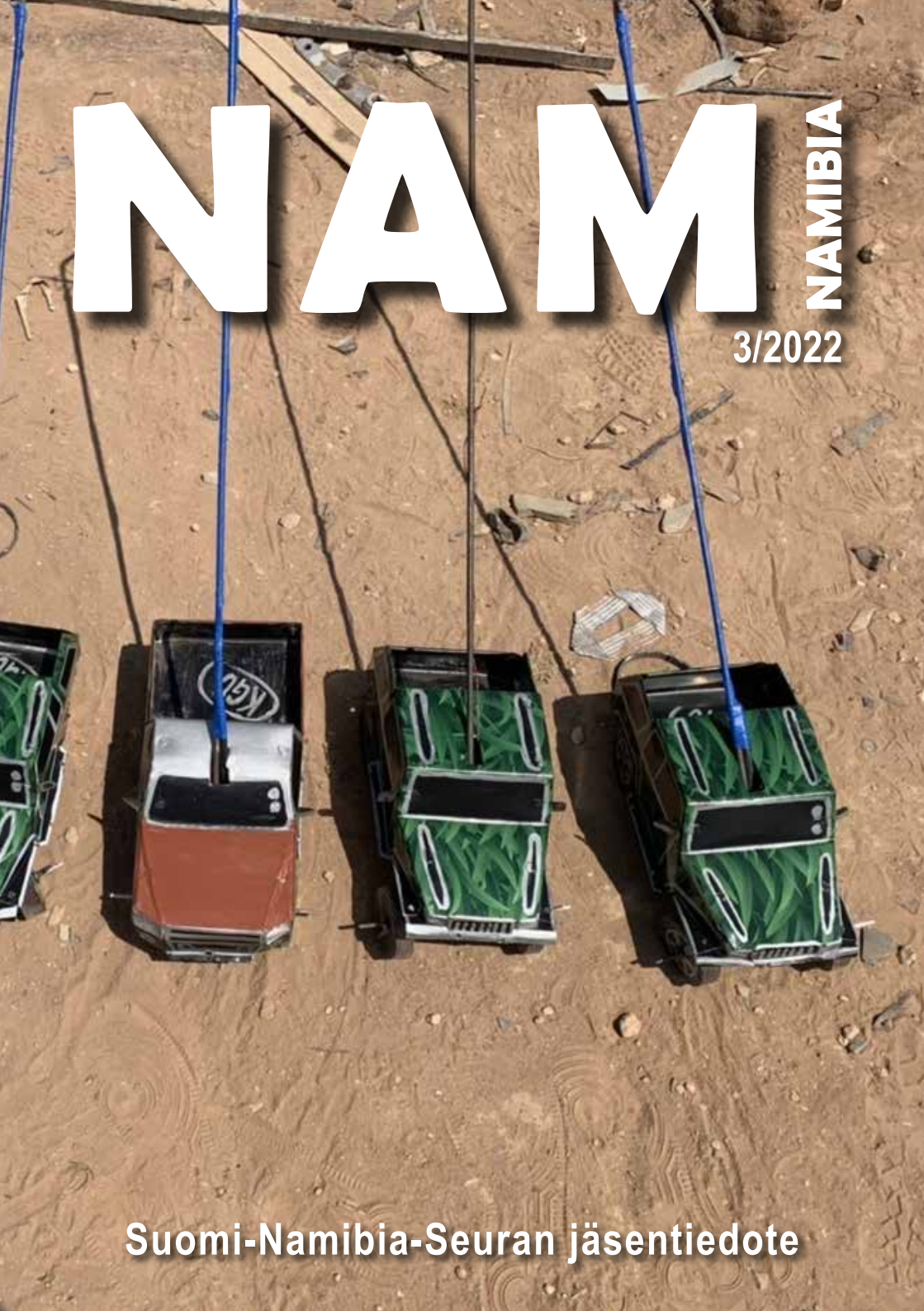
NAM

NAMIBIA

3/2022

Suomi-Namibia-Seuran jäsentiedote

Suomi-Namibia-Seura ry

Rauhanasema, Veturitori
00520 Helsinki
www.suominamibiaseura.fi

Tykkää meistä Facebookissa!

Tilinumero:
FI48 8000 1970 1254 81 (Danske Bank)
Viite: 31697
Käytä viitenumeroa maksaessasi jäsenmaksusi. Jos maksu tapahtuu muualta kuin omalta tililtäsi, merkitse viestikentään oma nimesi.

Liittyminen ja jäsenrekisteri:
Seppo Kalliokoski
040 7743504
seppo.kalliokoski@icenet.fi

Jos yhteystietosi muuttuvat, ilmoita siitäkin Seppo Kalliokoskelle. Tarkista takakannesta, että yhteystietosi ovat ajan tasalla. Sähköpostilla pystymme tiedottamaan nopeasti, jos esimerkiksi namibialaisia vieraita tulee lyhyellä varoitusajalla.

Jäsentiedote:
Ilmestyy neljä kertaa vuodessa.

Toimitus ja taitto:
Pauliina Shilongo
pshilongo@gmail.com

Paino:
Grano Oy, Vantaa 11/2022

Kannen kuva: Erkki Sutinen

Suomi-Namibia-Seura on vuonna 1974 perustettu ystävyysseura, jonka tarkoitus on syventää suomalaisten Namibia-tietämystä ja kaikenlaista kanssakäymistä kansojemme välillä.

Kauden 2022 hallitus:
Seppo Kalliokoski, pj
Ritva Semi, varapj.
Laura Ketonen, sihteeri
Martti Eirola
Olivia Heinonen
Risto Jaakkola
Maija Malmström
Eeva-Maria Muurman
Pauliina Shilongo
Olli Vainio

Varajäsenet:
Esa Eirola
Heli Kuusipalo
Anu Lehtinen
Tuomo Pohjantuli
Jouni Salko
Heikki Salko

Jäsenmaksu:
20 euroa/vuosi,
opiskelijoilta 10 euroa/vuosi.

Tervetuloa syyskokoukseen!

Suomi-Namibia-Seura ry:n SYYSKOKOUS

Lauantaina 26.11. klo 13 Pasilan kirjaston auditoriossa
Osoite Kellosilta 9, 00520 Helsinki

Syyskokouksessa käsitellään sääntömääräiset asiat, mm. valitaan hallituksen jäsenet ja puheenjohtaja sekä vahvistetaan toimintasuunnitelma ja talousarvio seuraavalle kalenterivuodelle. Kokouksen jälkeen on keskustelutilaisuus.

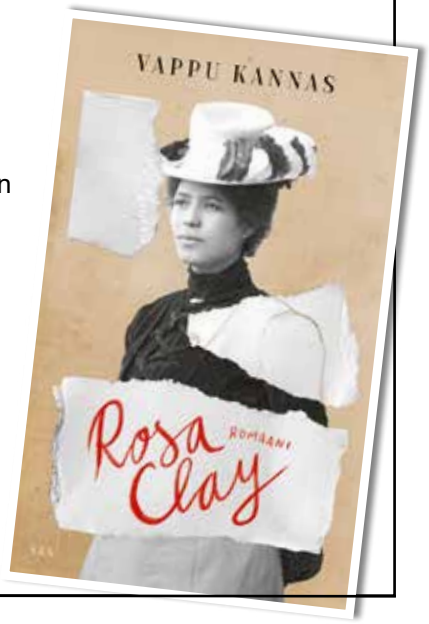
Keskustelutilaisuus

teemana "Namibiasta Suomeen ennen ja nyt"

Lauantaina 26.11. klo 14 Pasilan kirjaston auditoriossa
Osoite Kellosilta 9, 00520 Helsinki

Keskustelemassa kirjailija
Vappu Kannas, joka on kirjoitanut romaanin ensimmäisenä afrosuomalaisena Suomen kansalaisuuden saaneen nykyisen Namibian alueella syntyneen Rosa Clayn vaiheista, Turun yliopiston historian professori Leila Koivunen sekä eri aikoina ja eri tilanteissa Suomeen tulleita Namibialaisia.

Keskustelun kieli on englanti.

Lämpimästi tervetuloa!

Aktiiviseen loppuvuoteen!

Kiva, että olet jäsenemme, kiitos siitä! Meitä on seurassa moneen junaan, mutta kaikkia yhdistää kokemus Namibiasta ja ystävyydestä namibialaisten kanssa. Jotta maidemme välinen historia voisi jatkua tulevaisuuteen, on tärkeä kaiken aikaa saada uusia jäseniä. Kannustankin pitämään ystäväseuran asiaa esillä ja kainosti kysymään ihmisiä mukaan kaikille avoimeen seuraan.

Olin lokakuun lopussa 90 vuotta täyttävän jäsenemme **Raili Seppälän** synttäreillä. Hän on esimerkki meistä vanhemman ikäluokan jäsenistä. Juhlat olivat vahvasti Namibiahenkiset. Raili saapui ensi kertaa Namibiaan vuonna 1961 perheensä kanssa. Suomen vuosinaan hän toimi Helsingin yliopistolla Ndongan opettajana, mutta jos yksi asia täytyisi nostaa, niin hän järjesti Namibian tunnetuimman taiteilijan John Muafangejon ensivierailun Suomeen. Tämä oli alku taiteilijan laajaan tunnettavuuteen. Meillä on seurana mahdollisuuksia tuoda myös tänä päivänä namibialaista taidetta yleisön nähtäväksi näyttelyihin, kun vain kerrot meille sopivista paikoista. **Heikki Kirjanen** heikki.t.kirjanen@gmail.com on taiteesta vastaava henkilömme ja häneltä voi kysyä myös kaupallisista suhteista.

Meitä yhdistää kiinnostus ja monella rakkaus Namibiaan ja sen ihmisiin. Iso Bonus on ainutlaatuinen luonto maailman toiseksi harvimpaan asutussa maassa, missä erit-

täin laaja kirjo Afrikan eläinkuntaa. Heti Tammikuussa 20.–23. päivinä ovat Matkamessut Pasilassa, olemme siellä. Laajaa yleisöä on tarkoitus tavoitta keväällä myös Maailma Kylässä -festivaalilla ja Lähetysjuhlilla.

Tällä hetkellä seuran ajankohtaisista asioista parhaiten saa tietoa seuraamalla meidän somekanaviamme, erityisesti Facebook. Meillä on myös pieni mutta aktiivinen Instagram-sivu. Järjestämme muiden tapahtumien lisäksi toimintaa namibialaisille ja Namibiasta kiinnostuneille nuorille jaamme somessa tietoa myös muiden toimijoiden järjestämistä Namibia-aiheisista tapahtumista.

by Seppo Kalliokoski

Marraskuun 26.päivä pidetään oma syyskokouksemme, jossa valitaan seuran hallitus ja puheenjohtaja seuraavalle vuodelle sekä hyväksytään toimintasuunnitelma ja talousarvio. Heti sen jälkeen on pieni paneelikeskustelu, josta on erillinen ilmoitus tässä lehdessä. Jos sinulla on uusia ideoita tai toiveita toiminnallemme, syyskokous on vaikuttamisen paikka. Esimerkiksi maaliskuussa järjestetty Namibialaisen elokuvan festivaali syntyi aktiivisten jäsentemme ideasta! Näissä merkeissä aktiiviseen loppusyksyyn ja alkutalveen.

Seppo Kalliokoski
040 7743504
seppo.kalliokoski@icenet.fi

Visitors from Namibia

Ms Jaloo Mpadhi and **Rev Joseph Ngula** from the ELCIN Diaconia Department visited Finland in September.
Pictured below duriing courtesy call to **Ambassador Charles Josob** at the Embassy of Namibia in Helsinki, accompanied by **Ms Sirpa Tirri** from Espoo Diocese that facilitated their visit to Finland, and **Mr Seppo Kalliokoski** from The Finnish Namibia Society.

Street engineers going to a toy factory in Opuwo

Erkki Sutinen

Often, new ideas emerge from the ground. When travelling with Timo and Pauli Seppälä and Lannie Uwu-khaeb in northern Namibia, we found the five young men whose business, KGC, short for Kunene General Company, makes toy cars. The next steps were to collaborate with them so that we can integrate robotics within their products. Who knows when they will e-market their customized, smart toy cars to customers beyond boundaries? Where else should a toy factory be located, than in the youngest continent, Africa?

By the main street of Opuwo, **Eliah Tolu** took us to a workshop that manufactures and sells toy cars, Kunene General Company. It was January 2022.

Gideon Katjimba, one of the owners of the workshop, tells about the background of the company:

"KGC Kunene investment CC started on the 25th August 2017. We

were three founders of the KGC, Katjitaa, Gideon, and Chester, which stands for KGC. We first started manufacturing our toy cars, fixing phones and radios, and repairing bicycles. We were struggling because our friends and families were not happy. They thought that we were bewitched but we kept focusing on our business, until when we started to fix almost everything."

Gideon continues by opening the vision of the company and how they see the opportunities for others to network with the company.

"Our vision is to make a large number of toy cars of at least 5000 toy cars per HOUR and to repair and make bicycles, wheelbarrows and wheelchairs when we settle our factory which will be the first toy factory in NAMIBIA.

The factory will also make wheelchairs, wheelbarrows, bicycles and even GOCART. We want to EMPLOYEE about 800 or more people in the community or even elsewhere.

We are expecting help from anyone willing to help us. We also expect people to know what we do or what we've done."

Gideon and his team have powerful and bold ideas that are aligned with their seriousness and commitment to making quality cars. With no support from their family and friends, and little to no start-up capital they were able to persevere against the odds and keep the business running to date.

We had found a partner that shared the brave orientation of Lannie. Africa should be the next superpower.

Integration of robotics

The second time, in April this year, that we visited the street engineers - yes, the Future Tech Lab of the University of Turku (ftlab.utu.fi) is an African academic unit on the wheels, along the ideas of **Richard Branson** – was with **Prof Jacob Nielsen** and **Dr Bjarke Kristian Pedersen** from the University of Southern Denmark. Jacob's team has been working for years in integrating robotics within the school curriculum in Denmark and Germany.

We arranged an improvised workshop on robotics for the KGC team at the Opuwo Country Lodge. The long-term plan: let's make the cars drive by themselves!

Gideon plans to incorporate robotics for the vehicles to be self-operating by installing sensors to detect distance. Robotics is affordable these days, sensors cost 50-100 Namibian dollars each, and with less than 1000 Namibian dollars you can get elementary electronics and computers for a toy car.

Visit in Windhoek

August 2022 was Gideon's time to visit us in Windhoek. He stayed two weeks, living at our community home at Best street. What an intense period it was! He became a father the first night. He learned business mathematics and Scratch programming. He arranged a workshop at the Integrate school on how to make a toy car.

He gave his first-ever presentation. It was recorded by NBC how he worked alongside students from the University of Namibia (UNAM) and Namibia University of Science and Technology (NUST) to design a robotic car that represented Namibia. The goal was to combine African heritage and robotics.

He continued to do his first interview, participated in a panel, was live on the radio, and finally, a day after his return to Opuwo, lost his stepfather whom he visited the last day in Windhoek.

Writing a paper

Sometime after Gideon's return to Opuwo, Lannie spotted a conference on Human-Robotics Interaction, but we were late to write a paper on Opuwo's street engineering as a regular paper.

However, the conference has a track for alternative, more radical ideas. What better chance to work on a research paper that shows how new technologies can be developed in a remote town, with passionate people, together with university researchers?

In a way, we are following the classic ideas of Paulo Freire, in his book Pedagogy of the Oppressed, now tuned into Robotics by the Oppressed. Technology can truly liberate people.

Towards a toy factory?

Back to Gideon's original idea, we see that taking these ideas towards setting up a toy factory in Opuwo is a realistic idea. Who would like to join the challenge?

See also
https://learningwithnamibians.home.blog
(Gideon, a street engineer)

For a Finnish reflection, see
https://herattajajuhlat.fi/5410-erkki-sutinen

Communicated by Helvi Haikoko, Gideon Katjimba, and Erkki Sutinen

Otto Emil Närhi: Ensimmäinen suomalainen Okavango-joella, Kaokovuoristossa ja Kilimanjaron huipulla!

Olle Eriksson

Kuva Otto Emil Närhin teoksesta *Afrikan kätköistä*.
Kuvassa Närhin vuonna 1927 tapaamat ensimmäiset kristityt.

Viitasaarella syntyneeltä lähetyssaarnaaja-pastori Otto Emil Närheltä ilmestyi pian hänen palattuaan Suomeen lähes koko 1920-luvun kestäneeltä työrupeamaltaan Ambomaalla kaksi kirjaa, toinen Taikasauva ja risti: mustan kansan tapoja, taikoja ja uskomuksia Suomen Lähetysseuran kustantamana ja toinen, Afrikan kätköistä, WSOY:n vuonna 1930 kustantamana nyt lukemani 150-sivuinen kirja. Minua kiinnostivat erityisesti matkat, joita hän ”joutui” tekemään: ensimmäisenä suomalaisena Okavangolle, Kaokomaahan ja Kilimanjaron huipulle.

Kirjan yleisvaikutelma on asiallinen ja kunnioittavaan sävyyn kirjoitettu, mutta toki kirjassa paikoin näkyy sen ajan henki ja asioihin suhtautuminen. Närhin kieli on aivan nykyaikaista kirjakieltä - lähes 100 vuoden aikaerosta ja kehityksestä huolimatta. WSOY:lla oli varmaan hyvä kustannustoimittaja, kuvatkin ovat hyvätasoisia.

Okavangojoen ”löytyminen”

Ruotsalais-englantilainen Charles John Andersson oli jo 1850-luvulla etelästä käsin ”löytänyt” Okavangojoen (kirjoitetaan myös Cubango ja Kavango), luullen ensin saapuneensa Kunenen yläjuoksulle, kunnes huomasi joen virtaavan itään. 1900-luvun alkuvuosina Saksan siirtomaahallinto sijoitti pienen sotilasosaston Uukwangaliin, josta myöhemmin tuli Etelä-Afrikan brittihallinnon raja-asema ja jonka läheisyyteen sitten rakennettiin Nkurenkurun lähetysasema. Roomalais-katolinen kirkko perusti jo 1910-luvulla kaksi lähetysasemaa joen alajuoksulle, Andaraan ja Nyanganaan. Ambomaalla olevat suomalaiset saivat myös viestejä Okavangon alueelta ja Reinin Lähetysseuran työntekijät opettivat ja kastoivat useita Tsumebin kaivoksilla työskenteleviä kavangolaisia.

Oshigambossa toimiva Närhi halusi käydä Okavangolla. Vuonna 1924 hän vaimonsa kanssa lähti matkaan. ”Mutta siltä matkalta meidän oli palattava rankkasateitten tähden”, Närhi kirjoittaa. ”En missään ole nähnyt niin hirveitä ukkosilmoja kuin siellä metsässä. Vettä tuli kuin saavista kaataen. Oli käännyttävä takaisin.”

Huhtikuussa 1926 Närhi lähti uudestaan yrittämään Okavangolle, mukanaan 11 miestä, härkäkärryt, neljä hevosta ja yksi varsa, ratsuhärkä ja ratsuaasi. Ensimmäisenä päivänä he pääsivät valtakunnan laidalla sijaitsevan kulmakunnan päällikkö Amupindin talolle. Tämä antoi vierasmajansa ja tarjosi nuorimman vaimonsa pitämään huolta tulesta ja vieraasta, mutta Närhi kieltäytyi siitä palvelusta. Seuraavana päivänä kärryt menivät rikki. Työkalut olivat unohtuneet matkasta. Pyssynrassit kuumennettiin ja niillä porattiin reiät uusiin aisoihin. Kirveennakalla kalkutettiin mutterit irti ja kiinni.

Seuraavalla sivulla on tiivistelmä Närhin seikkaperäisestä matkakuvauksesta.

Tiivistelmä seikkaperäisestä matkakuvauksesta Okavangolle Emil Närhen teoksesta Afrikan kätköissä

”Sivuutimme monia sadeaikaisia virranuomia ja syväsantaisia piikkipensaikkoja. Näimme arkoja puhvelilaumoja (tarkoitti gnuantilooppeja). Leijonien ja leopardien jäljet osoittivat, että öistä liikettä oli noissa salaperäisisissä tiheiköissä. Yhtenä päivänä näimme suuritäpläisen susikoiran (savanni- eli villikoira). Mahtavat, suurirunkoiset punapuumetsät todistivat asutun alueen olevan jo kaukana. Yöt vietimme roihutulien ääressä, hevoset ja muut eläimet leirin keskellä. Suuret nuotiot sytytettiin piiriin joka puolelle. Miehet kivääreineen puolustamaan sivustoja. Vaarana eivät olleet vain metsän pedot, vaan myös pensastolaiset myrkkynuolineen. Pensastolaiset asuttavat noita metsäalueita. Heillä ei ole vakituisia asumuksia, vaan liikkuvat laajalla alueella. Ondongan päälliköltä Martinilta olin saanut luvan ottaa heitä oppaiksi ja kantajiksi. Asumuksia lähestyessämme teimme piirityssuunnitelman, niin että eivät päässeet karkuun. Otimme aina 3 – 4 miestä saattamaan seuraaville asumuksille. Palkan saatuaan he palasivat takaisin ja paluumatkalla lähtivät mielellään oppaiksemme. Yhdellä vesipaikalla tapasimme sattumalta toista sataa pensastolaista.” Tilanne oli jännittynyt ja yöksi Närhi vaati, että kaikkien oli koottava aseensa kekoon, jonka vieressä hän itse rauhattomasti nukkui.

Alkutaipaleella oli runsaasti vettä saatavilla, mutta idempänä vedensaanti vaikeutui. Osa miehistä halusi jo takaisin. Härkäkärryt pitikin lähettää 40 kilometriä takaisin viimeiselle vesipaikalle. ”Lopulta löysimme pensastolaisten jälkiä ja niitä seuraten omunketepuun (mangettipuun), jonka suuressa onkalossa oli sadevettä.”

”Hevoset kulkivat polviaan myöten pehmeässä hiekassa. Kymmenen päivää ratsastettuamme tulimme ensimmäisille uukuangalilaisten asumuksille, mutta sieltä oli vielä toistakymmentä kilometriä varsinaiseen valtakuntaan ja Uukwangalin keskuspaikkaan. Menimme perille päästyämme heti englantilaisen viranomaisen luo. Hän piti minua sitten vieraanaan sen aikaa kun olin siellä. Lähetin heimopäällikön äidille suuren huopapeitteen, noin 16-vuotiaalle päällikölle ratsuhousut ja tulevalle maan äidille suuren villahuivin. Lähetti palasi kehottaen menemään hoviin. Tervehdyttyämme ja keskusteltuamme pyysin saada puhua koolla olevalle kansalle. Kun aloimme laulaa, jotkut ottivat repuistaan meidän oshindongankieliset laulukirjat. Sen jälkeen syntyi keskustelu muutamien Hereromaalla kastettujen kanssa. Siihen tulivat päällikön vävytkin (vanhempi heistä oli tosiasiallinen hallitsija päällikön ollessa alaikäinen). Ilmeni, että nämä lukemaan oppineet ja muutamat kastamattomatkin olivat pitäneet koulua. Paikalle saapui eräskin pakana oppilaineen. Mies oli ollut kuusi vuotta sitten Hereromaalla ja saanut siellä alkeisopetusta. Kotimaahan palattuaan hän oli ruvennut opettamaan kansalaisiaan. Monet vuodet hän oli odottanut lähetyssaarnaajaa. Monet heistä tunsivat Nakambalen (Rautasen) nimen ja heillä oli se käsitys, että Nakambale lähettää heille opettajia. Kanssani keskustelemaan tuli myös kristitty mies, joka oli monet vuodet opettanut vaimoaan ja nyt pyysi hänelle kastetta.”

Kirkollisia toimituksia ennen paluumatkaa

”Kanssani keskustelemaan tuli myös kristitty mies, joka oli monet vuodet opettanut vaimoaan ja nyt pyysi hänelle kastetta.” Närhi ei ollut odottanut tällaista. Lopulta hän taipui kuulustelemaan lukemista ja kristinopin tuntemusta ja sitten hän kastoi yhteensä 21 henkeä. Aikaisemmin kastettuja oli 19 miestä. Närhi myös vihki yhden parin ja piti rippikirjoituksen ja ehtoollisjumalanpalveluksen. Illalla pidettiin vielä seurakunnan kokous, jossa valittiin seurakunnan vanhimmaksi Ruben ja hänen avukseen valtakunnan vävyt. Kuusi opettajaa sijoitettiin eri kulmakuntiin.

Närhi tapasi myös useita Angolan puolelta tulleita ihmisiä, jotka olivat lähteneet portugalilaista siirtomaahallintoa ja alueelle tuotuja väkivaltaisia itäafrikkalaisia poliiseja pakoon.

Paluumatkalla tuli runsaasti sadetta. Tasan kolmen viikon matkan jälkeen ryhmä oli jälleen onnellisesti kotona.

Samana vuonna, elokuussa 1926 Närhi lähti eteläafrikkalaisen filmiseurueen oppaaksi ja tulkiksi Kaukovuorten (p.o. Kaoko), suljetulle alueelle. Siitä matkasta ja Kilimanjarosta lisää seuraavalla kerralla. Matka Suomeen kulki Etelä- ja Itä-Afrikan satamien kautta. Afrikkaan Närhi ei myöhemmin palannut.

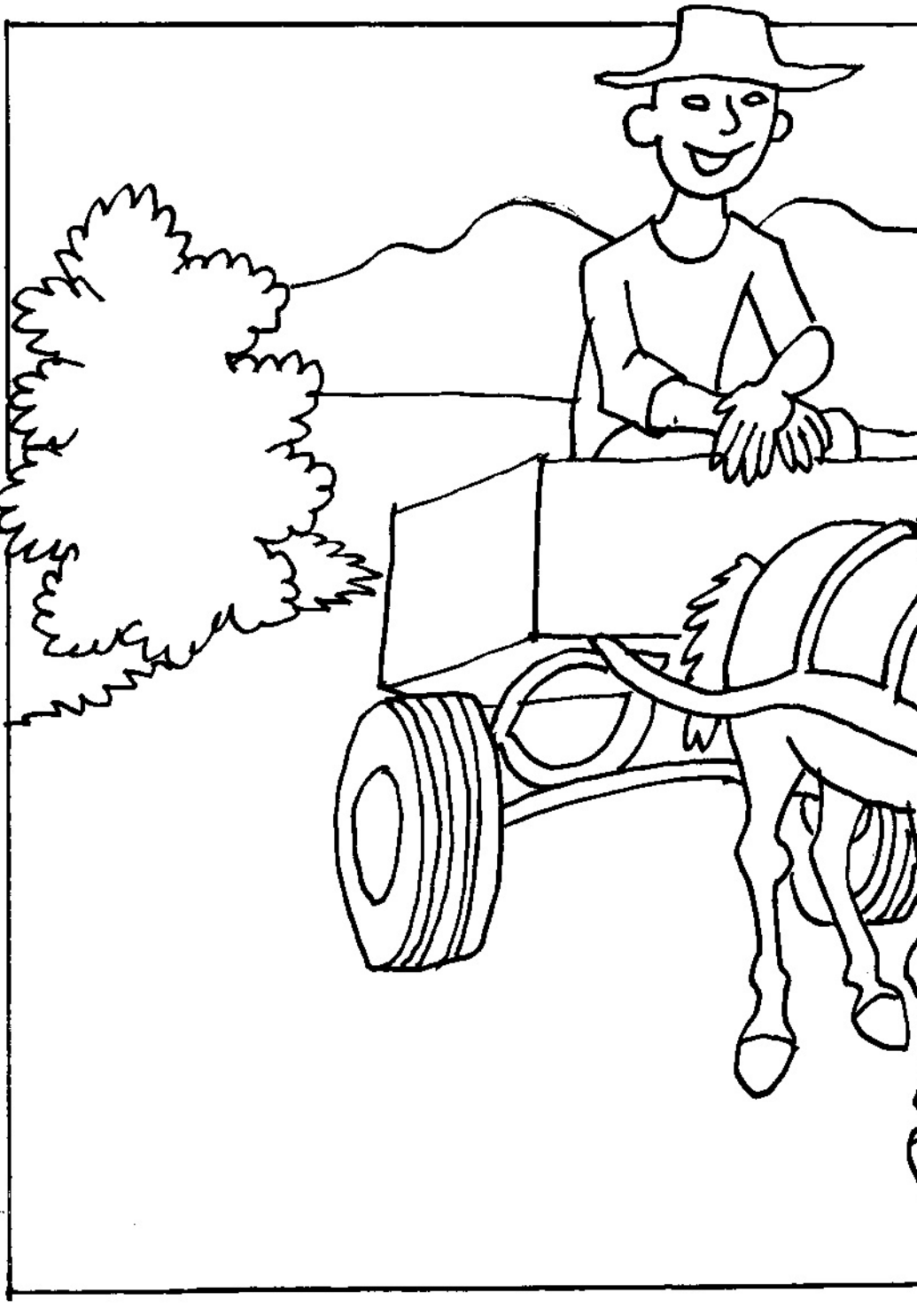
Kiitos ja näkemiin!

Martha Simaneka Nakawan nelivuotinen pesti Namibian Suomen suurlähetystön ensimmäisenä sihteerinä on tullut päätökseensä ja 31.10.2022 Martha aloitti paluumatkan Namibiaan.

Suomi-Namibia-Seura kiittää Marthaa hyvästä yhteistyöstä ja toivottaa kaikkea hyvää tuleviin koitoksiin!

PUUHANURKKA

VÄRITÄ KUVA HALUAMISI VÄREIN!

Tiede, Tanssi ja Fonetiikka

– tutkimusmatka Namibian kieliin ja kulttuuriin

Maija Peltola

Innostukseni Namibiaa kohtaan heräsi joitakin vuosia sitten, mutta en olisi arvannut, että tämä innostus johtaisi täysin uusiin tuuliin tutkimuksessa ja elämässä laajemminkin. Vierailimme fonetiikan yliopisto-opettaja **Kimmo Peltolan** kanssa – joka on myös aviomieheni – Namibiassa syksyllä 2019, minkä jälkeen päätimme anoa rahoitusta tutkimushankkeeseen, jossa tarkasteltaisiin Namibian kielten moninaisia foneettisia piirteitä. Kypsyttelyn jälkeen hankkeen näkökulmat yhtä aikaa kirkastuivat ja monipuolistuivat, mukaan tuli tiedettä ja taidetta yhdisteleviä elementtejä, kielten oppimista tukevia tutkimusosioita ja kulttuurintutkimuksen asiantuntijoita.

Hankkeelle myönnettiin vuoden 2022 alusta alkaen kolmivuotinen Koneen Säätiön rahoitus, jonka turvin teemojen ympärillä työskentelee nyt kaksi tutkijaa rahoituskauden ajan. Hankkeemme päämäärät ovat moninaiset, mutta yhdistävänä tekijänä on tuoda namibialaista kielimaailmaa tutuksi laajemmalle yleisölle. Kielellinen rikkaus on käsittämätön voimavara, joskin se samalla uhkaa johtaa kielelliseen eriarvoisuuteen.

Foneettisessa tutkimuksessa haluamme kunnioittaa jokaista kieltä ja sen varianttia, kuvata mahdollisimman monen kielen äännejärjestelmän, tallentaa uhanalaisia kieliä ja tukea vähemmistökielten elinvoimaisuutta.

Toisaalta tunnistamme sen, että englannin kielen oppiminen on tie, joka mahdollistaa koulutuksen, joten haluamme myös kehittää oppimismenetelmiä, jotka tasa-arvoisesti huomioivat paikallisten kielten erityispiirteet ja tarjoavat siten yhtäläisiä mahdollisuuksia kielen oppimiseen äidinkielestä riippumatta. Usein tie kulttuurin ymmärtämiseen kulkee kielen kautta, mutta toisaalta kulttuuri avaa ovia kieleen.

Tanssiesitys Namibian kielistä

Tämä vuorovaikutus tulee esille myös siten, että hankkeemme puitteissa Tanssiteatteri Eri laatii tanssiesityksen, jossa Namibian kielten, laulujen ja äänimaailman piirteet tulkitaan liikkeen ja Namibian luonnon värien avulla.

Lisäksi tallentamamme paikalliset tarinat ovat kulttuurintutkijoiden käytettävissä ja niissä peilautuu suomalaisten ja namibialaisten pitkäaikainen yhteys.

Hankkeen tutkijat **FT Katja Haapanen** ja **FM Antti Saloranta** ovat jo vierailleet kertaalleen Namibiassa ja seuraavan kerran matkaamme Windhoekiin ja Ongwedivaan marraskuussa.

Delegaatiossamme on meidän Peltoloiden ja tutkijoiden lisäksi yliopistoopettaja **FT Henna Tamminen**, joka toimii hankkeessa monikielisyyden asiantuntijana.

Päämääränämme on etsiä paikallisia yhteistyökumppaneita, jotka voisivat auttaa nauhoitusten keräämisessä.

Lisäksi tutkijamme keräävät ääni-materiaalia eri kielten puhujilta ja testaavat erilaisten harjoitteiden vaikutuksia englannin oppimiseen. Odotan innolla tapaavani vanhoja ja uusia tuttuja!

Hankkeemme etenemistä voi seurata nettisivujen kautta ja sieltä pääsee vierailemaan myös T&T&F – Instagramissa ja Facebookissa. Meihin saa mieluusti olla yhteyksissä. Tervetuloa mukaan!

https://sites.utu.fi/tiedetanssifonetiikka/

Maija S. Peltola
FT, Professori
Fonetiikka ja Learning, Age & Bilingualism –laboratorio
Turun yliopisto

”Lentokoneet lentäisivät päämme yllä, vaikka yhä pukeutuisimme eläinten nahkoihin”

– Miten kristinusko on muuttanut kulttuuria Namibian Kavangolla?

Eeva-Maria Muurman

Olin 1990-luvulla Lähetysseuran työntekijänä Kavangolla, opetin matematiikkaa, fysiikkaa ja kemiaa Nkurenkurun koulussa. Jo silloin minua kiinnosti lähetystyön ja kulttuurin suhde. Olinhan monesti kuullut väitteen, että lähetystyö tuhoaa kulttuurin. En itse ajatellut, että kulttuurin muutos olisi paha asia. Emmehän mekään enää kulje tuohivirsuissa. Kuitenkin välillä mietin oikeutustani opettaa länsimaista tiedettä paikallisille nuorille, joiden elämä oli ollut hyvin erilaista kuin omani. Ajattelin silti, että jos minun elämääni helpottaa sähkövalo ja juokseva vesi, niin eikö afrikkalaisilla ole oikeus samaan – eivätkä systeemit pitemmän päälle toimi ilman paikallisia insinöörejä. Sain kunnian opettaa ensimmäiset kavangolaiset pitkän fysiikan ja kemian kurssin opiskelleet nuoret ylioppilaiksi – ja insinöörejähän heistä sitten tulikin.

Työni ohessa olen opiskellut teologian maisteriksi (ja sivuaineena Afrikan tutkimusta) ja toisessa gradussani halusin perehtyä uskonnon ja kulttuurin kysymyksiin vähän syvemmältä. Tavoitteet olivat oikeastaan korkeammalla kuin mihin pystyin. Olisin halunnut päästä käsiksi kääntymisen prosessiin: siihen, mikä sai ihmiset hylkäämään perinteisen uskontonsa ja vaihtamaan sen kristinuskoon. Jouduin tyytymään siihen, että haastattelin nykyisiä kristittyjä siitä, mitä he nyt kristittyinä ajattelevat uskostaan ja miten he suhtautuvat alueensa aikaisempiin perinteisiin.

Viime vuonna tuli 150 vuotta siitä, kun suomalaiset lähetystyöntekijät saapuivat Ambomaalle[1]. Tarkoitus oli juhlia isosti, niin Suomessa kuin paikan päälläkin. Korona kutisti suunnitelmat lähes olemattomiin. Nyt voimme vain toivoa, että ehkä ensi vuonna voitaisiin vielä toteuttaa jotain viime vuonna väliin jääneestä juhlavuodesta. 150-vuotisjuhlan innoittamana voinen kuitenkin kertoa jotain Kavangon historiasta ja nimenomaan uskonnon näkökulmasta siihen.

1 Tiedän nimityksen Ambomaa kolonialistiset rasitteet ja sen, ettei virallinen Namibia tunnista nimeä. Nimitys on kuitenkin laajasti arkipäivän käytössä Namibiassa ja tässä viittaan ennen kaikkea historiaan, johon nimitys sopiikin, joten yksinkertaisuuden vuoksi kirjoitan edelleen Ambomaasta.

Erilaisia käsityksiä

Suomen Lähetysseuran työ Kavangolla sai alkunsa lähetyssaarnaaja Otto Emil Närhin vierailusta Nkurenkuruun vuonna 1926. Lähetystyö Kavangolla alkoi käytännössä 60 vuotta myöhemmin kuin Ambomaalla, ja tuntemani vanhat Kavangon lähetit ovat aina painottaneet sitä, miten nuorta ja ohutta kavangolainen kristillisyys on verrattuna ambolaiseen.

Kun aloitin haastattelututkimukseni kyselemällä, miksi olet kristitty, oli kuitenkin vaikea löytää kääntymiskertomuksia. Vastaukset tulivat yleensä tyyliin “vanhempanikin ovat kristittyjä” oli sitten kyse parikymppisestä nuoresta tai iäkkäästä isoisoäidistä. Jouduin siis toteamaan, että kristinusko ja kristillinen kulttuuri on juurtunut Kavangollakin paljon syvemmälle kuin olin olettanut. Yhden vasta kääntyneen löysin, mutta hän olikin tullut Angolan puolelta – ja löytänyt seurakunnasta ikään kuin uuden kodin, sillä hän oli menettänyt perheensä Angolan sisällissodan sekasortoisina vuosina.

Kristinuskon merkitys sinällään oli erilainen eri ihmisille. Kun toinen painotti taivaaseen pääsemistä tämän elämän jälkeen, toiselle usko merkitsi nimenomaan jokapäiväistä leipää ja moraalisesti oikeaa elämäntapaa tässä maailmassa. Rukous voimavarana tuli esiin melkein jokaisessa vastauksessa ja kristillisen sanoman merkitystä korostivat kaikki, joilta kysyin. Uskossa ei ole nykypäivän kavangolaisille kysymys pelkästä perinteestä tai jostain ulkoa tuodusta, vaan omakohtaisesti merkityksellisestä asiasta. Afrikassahan uskonto on ihan toisella tavalla osa ihmisten jokapäiväistä elämää kuin länsimaissa keskimäärin.

Ulospäin näkyviä perinteitä

Kun olen koettanut perehtyä entisajan lähetystyöntekijöiden teksteihin kavangolaisten perinteisestä uskonnosta, olen hämmästellyt sitä, miten paljon he ovat kirjoittaneet ulkonaisista kulttuurisista tavoista kuten tukkalaitteet tai moniavioisuus henkisten tai hengellisten aiheiden sijaan. Nykykavangolaisille nämä perinnäistavat ovatkin “kulttuuria” (culture), kun taas sanalla “uskonto” (religion) he tuntuvat tarkoittavan kristinuskoa.

“Ja pakanatukan kanssa emme ketään voi kastaa Herran yhteyteen, kun siihen tukkaan sisältyy ei ainoastaan ääretön määrä syöpäläisiä ja likaa, vaan myös taikuutta”, kirjoitti Järvisen pariskunta Nkurenkurusta vuonna 1930. Nykylukija varmaan kokee moiset kommentit rasistisina. Mietin kuitenkin, onko lopulta vähemmän toiseuttavaa edellyttää toiselta sitä samaa, mitä itseltäänkin. Kyllä minäkin hätkähtäisin, jos joku yrittäisi tulla kirkkoon yläosattomissa. Vielä enemmän alkuperäisen afrikkalaisen vaatetuksen on täytynyt tyrmistyttää sadan vuoden takaisia lähetystyöntekijöitä, jotka pukeutuivat Afrikan helteessäkin maata viistäviin helmoihin ja pitkiin hihoihin.

Kun näytin perinteisesti pukeutuneen kwangalimorsiamen kuvaa muutamille haastatelluistani, ensimmäinen

reaktio oli “oi, kaunista!” Pukuun kuului hame, joka on perinteisesti tehty eläinten nahasta. (Hallussani oleva Paavo Korhosen ottama kuva on niin tuore, 1950-luvulta, että hame oli luultavasti jo kangasta.) Lantiolla on strutsinmunankuorista tehdyt käädyt. Huomio kiinnittyy ennen kaikkea tukkalaitteeseen. Naisella on kohtuullisen pitkä tekotukka, joka on letitetty lukuisille ohuille leteille. Mukaan on punottu jotakin valkeaa materiaalia. Koristeluun on käytetty myös runsaasti kaurisimpukoita – ne ovat ymmärtääkseni kaukaa tuotua arvotavaraa, simpukoiden koti on tiettävästi Malediiveilla keskellä Intian valtamerta.

Rukuralla voideltu ruskea iho loistaa kuvassa paljaana selässä ja käsivarsissa. Rukura, johon tarvittiin usivipuusta saatavaa jauhetta, oli niin arvokasta, että sen läikyttämisestä maahan joutui maksamaan jopa härkiä. Eurooppalaisten silmin nainen oli puoliksi alaston. Rukura toimi kuitenkin vaatteen tavoin, se kaunisti ja suojasi ihoa auringon paahteelta, toisaalta myös kylmältä. Paikallisille pukeutuminen ja koristautuminen on kertonut säädystä, asemasta yhteiskunnassa. Kun mies lähti siirtotyöläiseksi etelään, hän saattoi tuoda naiselleen tuliaisiksi kaurisimpukoita tai posliinikoristeita – niin kuin nykyajan mies voisi ostaa timanttisormuksen.

Haastatellut olivat sitä mieltä, että perinteisessä pukeutumisessa oli kyse ennen kaikkea kaunistautumisesta. Noituutta se ei voinut sisältää, sillä noituushan pidettiin piilossa ja salassa. Amuletit sitä vastoin tunnettiin, niillä on haluttu suojautua pahoja henkiä ja noituutta vastaan. On toki ollut myös vahingollisia tapoja kaunistautua; hampaiden muotoilu taltalla oli kivuliasta. Eräs haastateltu tunnusti, ettei hän voi mennä lähelle himbaa okran hajun takia. Hygieniasyyt siis puoltavat perinteisen pukeutumis- ja kampaustyylin hylkäämistä, eikä kukaan haastatelluista tuntunut kaipaavan sitä takaisin. Lika on likaa, vaikka nykyajan ihminen ehkä haluaisi nähdä sen kulttuuriantropologian suvaitsevien silmälasien läpi.

Millainen hiustyyli on sovelias?

Aikoinaan perinteisestä kampauksesta luopuminen on ollut iso uhraus naisille, jotka kääntyivät kristityiksi. Siinä joutui erottautumaan muista ja näkyvällä tavalla tunnustamaan, mihin uskoi. Varsinkin entisajan Ambomaalla pukeutumisesta saattoi päätellä, kuka oli kristitty ja kuka ei. Kavangolla lähetystyö alkoi niin myöhään, että moderni vaatetus teki tuloaan jo muutenkin. Nkurenkurun ensimmäiset kristityt olivat olleet siirtotyöläisinä tai saaneet oppia siirtotyöläisiltä, ja heillä oli jo Närhin vierailun aikana eurooppalaistyyliset vaatteet. Vähitellen uuden muodin houkutus veti mukaansa niitäkin, jotka eivät vielä olleet kristittyjä. Olihan se mukavampaa, jos “pikkukarja” ei kutitellut päätä!

Merkillisesti kampauskieltoon palataan nykyaikanakin. Kun olin itse Nkurenkurussa opettajana, koulutytöt tekivät minulle joskus afrokampauk-

sia. Luulen, että meillä kaikilla oli vain hauskaa, kun tytöt väkersivät opettajan päähän kolmesataa lettiä. Mutta ainakin viimeksi Namibiassa käydessäni koulutyttöjen ei sopinut pitää kauniita lettikampauksia, vaan heidän täytyi ajella päänsä lähes kaljuiksi. Ehkä runsaat hiuslisäkkeet aiheuttivat varattomammissa kateutta. Ehkä letittäminen oli ajanhukkaa, aika piti käyttää hyödyllisemmin opiskeluun. Ehkä koristautuminen oli jopa synti? En ihan saanut selville, mistä kaikesta oli kysymys, mutta koulun säännöt kielsivät tytöiltä pitkän tukan ja lettikampaukset – niin Nkurenkurun koulussa kuin monessa muussakin oppilaitoksessa.

Moniavioisuus kasteelle pääsyn esteenä

Jos pukeutuminen ja hiusmuoti oli aikoinaan monelle naiselle este tulla kristityksi, niin monille miehille vastaava este oli moniavioisuus. Se on ollut Kavangolla yleisempää kuin olin luullut. Mahtimies Makarangalla, joka oli valittu ensimmäiseksi Nkurenkurun seurakunnan maallikkojohtajaksi, vaimoja ehti olla lopulta jopa kuusitoista! (Ilmeisesti Närhin vierailu oli liian lyhyt, jotta hän olisi huomannut, ettei mies täytäkään kristityn mittaa.) Kaksi vaimoa voi olla arkipäivää vieläkin – useampikin haastatelluista totesi, että hänen isällään oli tai on kaksi vaimoa.

Olen kuullut surullisia tarinoita siitä, kuinka joku ei päässyt kasteelle, kun hän ei hennonnut lähettää toista vaimoaan pois. Aatu Järvinen kirjoitti riipaisevasti Lähetyssanomissa vuonna 1931: ”*Kirkon peräpenkillä istui vanhus, joka on ymmärtäväisin, sivistynein, mitä täällä olen tavannut. Hän oli muita kehoittanut kouluun ja innokkaasti puhunut heille Jumalan valtakunnasta, mutta itse hän ei vielä toisten kanssa saanut astua Herran seurakuntaan. -- Hän ei vielä ole m.m. päässyt irti toisesta vaimostaan. Hän kyseli minulta kumman lähettäisi pois. Minä en sitä asiaa voinut ratkaista, ja niin ehtivät molemmat vaimot kylvää peltonsa, joten heidän on saatava satokin.*”

Namibian luterilainen kirkko vaatii yksiavioisuutta edelleen. Itse olisin ajatellut, että tässä kohden olisi voinut lieventää sääntöjä. Kristityn ei tietenkään sovi ottaa toista vaimoa, mutta jos joku kääntyy kristityksi, onko silloinkin pakko lähettää toinen vaimo pois, tyhjän päälle? Emerituspiispa Johannes Sindano selvensi asiaa: “Ihmiset ovat ovelia. Jos sallimme jonkun, jolla on useita vaimoja, liittyä kirkkoon, niin toiset pysyvät kirkon ulkopuolella ja ottavat [ensin] monia vaimoja ja pyrkivät vasta sitten seurakunnan jäseniksi.” Toinen puoli asiaa on, että perinteisesti yksinäinen nainen on ollut Afrikassa mahdoton ajatus. Naisia oli tavallaan ylimäärin, kun miehiä kuoli enemmän sodissa ja metsästysretkillä. Sindano ihaili eurooppalaisten fiksuutta, kun “ylimääräisille” naisille keksittiin ensin luostarit ja myöhemmin monet ammatit, joihin he saattoivat kouluttautua. Moniavioisuudelle ei ole sellaisessa yhteiskunnassa tarvetta!

Kirkko, niin luterilainen kuin katolinenkin, suhtautuu ankarasti myös esiaviollisiin suhteisiin. Useampikin nuori mies kertoi minulle (nykyajan) kokemuksistaan, miten vaikealta tuntui, kun heillä oli jo perhettä ja heitä kohdeltiin syntisinä. Ehtoollisella ei ollut lupa käydä eikä muutenkaan osallistua täysivaltaisena seurakunnan toimintaan, mikä olisi kuitenkin ollut heille tärkeää. Vasta äskettäin kirkko on alkanut kastaa lapsia, joiden vanhemmat eivät ole virallisesti naimisissa. Suomalaisena tietysti ihmettelin, mikä sitten esti menemästä virallisesti vihille. Ainakin yksi syy ovat yliampuvan kalliit ja näyttävät häät. Vastaavasti namibialaiset ihmettelivät, miten Suomessa voidaan olla niin leväperäisiä. “Tehän toitte kirkon meille!”

Rummutuksesta

Entisajan lähettien kirjoituksissa yksi pakanuuden ilmentymä oli rummutus. “Tätä yötä hallitsee rumpu ja juopunut joiku, tämä yö on pimeydelle erotettu…”, kuvaili Lahja Väänänen kirjassaan Siisalmatto. Entisajan lähetti on voinut suorastaan aistia sen, miten ”piru on irti”, ja toisaalta myös ensimmäisen polven kristityt saattoivat tehdä jopa tiukemman pesäeron entiseen kuin lähetystyöntekijät. Nykyajan kavangolaiset kristityt ymmärsivät, että jotain rajaa entisten tapojen ja kristillisyyden välillä täytyi pitää. Jos toisit kirkkoon juomalaulun melodian, se voisi antaa vääriä mielleyhtymiä ihmisille, vaikka sanoma olisikin vaihdettu kristilliseen. Sen sijaan nykykristittyjen oli vaikea mieltää rummutusta sen pahemmin noituuteen kuin juoppouteenkaan liittyvänä asiana.

Paikalliset tiesivät, että rummutus liittyi usein Angolan puolella pojille tehtävään ympärileikkausseremoniaan. Kwangaleilla tätä tapaa ei ole ollut. Rummutus liittyi perinteisesti myös parantamiseen. Joku keksi, että sairaalahan oli lähetysaseman vieressä – mikä ettei rummutusta kuulunut useinkin! Nykykristitylle rummutus ja tanssi on Jumalan lahja ihmisille, ja sillä voi osoittaa iloa. Rummut ovatkin tulossa kirkkoihin pitkän pannan jälkeen, ja perinteiset tanssiryhmät näyttävät kokeneen renessanssin.

Uuden tulemisen ovat kokeneet jotkut muutkin perinteiset tavat kuten sateenteko. Riitti, jonka luulin jo siirtyneen historiaan, oli toteutettu kwangalien heimossa vain puolisen vuotta ennen haastattelujani. Myös mbukushut olivat toteuttaneet vastaavan rituaalin. Sateenteko on viikon kestävä toimitus ja toteutetaan mieluiten kuningashaudalla. Lapset ja nuoret eivät saa osallistua salaiseen riittiin. Keskeistä on mustan, tummaa sadepilveä kuvaavan härän uhraaminen aamuhämärissä. Härkä paloitellaan ja keitetään karvoineen päivineen ilman suolaa. Kaikki täytyy syödä paikan päällä – kotonahan voisi lisätä lihaan kiellettyä suolaa! Rituaalin ytimessä on rukous: “Anna meille sadetta, sillä muuten kärsimme nälkää.”

Nykyajan kristityt kavangolaiset kertoivat, etteivät he koe perinnerituaalia kristinuskon vastaisena. Useimmat to-

tesivat, että sehän on vain kulttuuria. Koulutetut nuoret sanovat myös, että eiväthän kuolleet voi auttaa. Siinä missä länsimainen ihminen on tulkinnut bantujen perinteisen uskonnon esi-isien palvontana, niin paikallisesta näkökulmasta rukous on perinteisestikin osoitettu Jumalalle, mutta esi-isien kautta. Sain myös syvällisemmän vertauksen: Samalla tavalla Vanhassa Testamentissa rukoiltiin Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumalaa.

Raamatusta löytyi samaistuttava elämäntapa

Vanhan Testamentin maailma on muutenkin lähellä perinteistä elämäntapaa Kavangolla. Moni koki, että koko perinteisen elämän kirjo on kuvattuna Raamatussa. Siellä ovat karja ja paimenet, esi-isät ja uhrit, moniavioisuus ja toisaalta hyvin tiukat moraalisäännöt, jopa kuninkaiden voiteleminen tehtäväänsä. Käsitykseni on, että juuri tuttuuden takia kristinusko oli helppo omaksua. Oma elämä löytyi kristittyjen kirjasta.

Kun haastateltavani kertoi kristinuskon merkityksen olevan, että tämän elämän jälkeen pääsee taivaaseen, kysyin häneltä, mitä sitten käy niille esivanhemmille, jotka eivät vielä olleet kristittyjä. Hän hämmentyi hetkeksi ja tuumasi sitten: “Hehän olivat niin kuin Vanhan Testamentin ihmiset!” Paikallisille ihmisille vanha ja uusi usko eivät siis näytä olevan vastakohtia toisilleen, vaan heille kyseessä on ennemminkin jatkumo, jossa vanha jo sisälsi paljon siitä, mitä uusi usko toi tullessaan. Useimmat haastateltuni ajattelivat, että kristinuskon Jumala on sama Jumala, jonka esi-isät olivat jo tunteneet.

”Noitia” ja parantajia

On kuitenkin yksi asia, jonka sekä lähetystyöntekijät että kavangolaiset kristityt yksissä tuumin tuomitsevat, ja se on noituus. Tässä täytyy kuitenkin tehdä ero ”noidan” ja noidan välillä. Lähetystyöntekijät puhuivat usein noitatohtoreista samaistaen perinteisen parantamisen noituuden harjoittamiseen. Joskus se varmasti pitikin paikkansa. Yksi paikallisista haastateltavistani nimitti isänsä jalkavaivaa hoitanutta parantajaa suorasukaisesti noidaksi. Jalkaa ei nimittäin saatu kuntoon, vaan isä kuoli lopulta, ja jo tuon parantajan ulkoasu valesilmineen ja taikakaluineen viittasi pahan puolelle. Moni parantaja ilmeisesti harjoittaa tointaan vedättääkseen rahaa hyväuskoisilta ihmisiltä.

Yleensä perinteiset parantajat ovat kuitenkin olleet arvostettuja henkilöitä. He olivat kansanparantajia, joilla oli erityistaitoja, joita keskivertokansalaiselta ei löydy. Sellaisiin on Suomessakin turvauduttu ennen nykyajan lääketiedettä. Jollakin on ollut hyvä lääkeyrttien tuntemus, toinen on ollut nikamanniksauttaja ja kolmas on vakuuttava ihmissielun tuntija. Toki on myös ollut ”hoitoja”, jotka ovat olleet ihmisille vahingollisia kuten haavan täyttäminen lannalla tai yrttilääkkeen yliannostus peräsuoleen (josta myrkky pääsee nopeasti imeytymään maksaan). Tämä

ei kuitenkaan ollut varsinaista noituutta vaan tietämättömyyttä. Toki lähetyslääkärit ovat usein olleet syystä harmissaan, kun ensin on yritetty perinteisiä keinoja ja sitten tuotu potilas sairaalaan liian myöhään.

Noituuden varsinainen ongelma oli kuitenkin siinä, että taudin parantamisen lisäksi sairaudelle tai onnettomuudelle piti löytää myös syy. Ja syynä pidettiin useimmiten noituutta. Ajateltiin, että joku oli katsonut pahalla silmällä ja saanut aikaan tapahtuneen pahan. Moni on joutunut syyttä kärsimään, pahimmassa tapauksessa jopa kuolemaan, kun on saanut noidan leiman. Yhä vielä Kavangolla kuulee surullisia kertomuksia noituudesta. Esimerkiksi eräs poika hakkasi vanhaa naista, joka oli unessa antanut hänelle jotakin – tuollainen unihan tarkoitti sitä, että nainen oli noitumassa pojan pään menoksi. Toisessa tapauksessa väkijoukko yritti tunkeutua erään naisen kotiin, kun tämän mies oli kuollut – väitettiin, että nainen olisi noitunut miehensä kuoliaaksi rahan takia. Liikkeellä oli myös huhuja, että seudulla oli kapakka, joka salaperäisesti houkutteli viattomia ihmisiä asiakkaikseen, jotta heistä sitten saataisiin noitatoimiin tarvittavia ruumiinosia.

Kuulin myös, että kun lähetystyöntekijöitä ei enää ole, niin kirkosta tuntuu voima kadonneen ja ihmisiä palaa noituuteen. Noituuteen liittyvät uskomukset ja niiden aiheuttama viha eivät ole vielä kadonneet Afrikasta. Haastattelemani ihmiset olivat selvästi sitä mieltä, että perinteiset tavat ja kulttuuri sinänsä sisälsivät paljon hyvää eikä niissä ollut mitään kristitylle sopimatonta. Sen sijaan noituus tai usko noituuteen on todellinen ongelma, joka yhä langettaa uhkaa syyttömille ja luonnollisesti aiheuttaa paljon pelkoa.

Niinpä haastattelemani ihmiset olivat selkeästi sitä mieltä, että kristillinen sanoma oli koskettanut heitä tai heidän vanhempiaan tai esivanhempiaan ja saanut ihmiset valitsemaan uuden uskon perinteisen noituususkon sijaan. Kun kysyin, houkutteliko kristinuskoon materiaalinen hyvä, mitä Euroopasta tulleilla lähetystyöntekijöillä oli, vastaus oli ”ei” – sillä siirtotyöläisinä paikalliset saattoivat hankkia paljon enemmän kuin olisivat ikinä lähetykseltä saaneet. Kun kysyin, houkutteliko kristinuskoon lähetyksen tarjoama koulutus, vastaus oli ”ei” – sillä tasokkaampi koulutus alkoi niin myöhään, että moni oli jo kristitty. Kun kysyin, houkutteliko kristinuskoon sairaanhoito, vastaus oli ”ei” – sillä vieläkin moni menee perinteiselle parantajalle, kun ongelmia ilmenee. Paikalliset vakuuttivat, että kristinuskon omaksumisen syy oli yksinkertaisesti kristillinen sanoma pahan voittamisesta.

Sitä paitsi, perinteiseen elämäntapaan jääminen ei olisi pysäyttänyt maailman menoa. ”Lentokoneet lentäisivät päämme yllä, vaikka yhä pukeutuisimme eläinten nahkoihin.”

Sankarien päivän tilaisuus Helsingissä ke 26.8.2022

Sankarien päivää muistettiin virallisella tilaisuudella tänä vuonna muutama päivä etuajassa varsinaisesta vuosipäivästä, ke 26.8.2022. Tilaisuuden järjestivät Namibian suurlähetystö, Helsingin tuomiokirkkoseurakunta ja Suomi-Namibia-Seura. Kaunis Annankulman seurakuntasali antoi hienot puitteet tilaisuudelle. Tilaisuudessa pitivät puheet Namibian suurlähettiläs **H.E. Charles B. Josob**, **Maija Kuoppala** Helsingin Tuomiokirkkoseurakunnasta, seuramme puheenjohtaja **Seppo Kalliokoski** ja Ulkoministeriön Eteläisen ja läntisen Afrikan yksikön tiiminvetäjä ja **Hanna-Leena Lampi**. Kiitossanat lausui seuramme sihteeri **Laura Ketonen** ja lopuksi kutsuvieraat pääsivät nauttimaan Namibialaista ruokaa ja virvokkeita. Jos et päässyt paikalle tai katsomaan livelähetystä, tallenne tilaisuudesta löytyy edelleen Namibian Suomen suurlähetystön Facebook-sivulta.

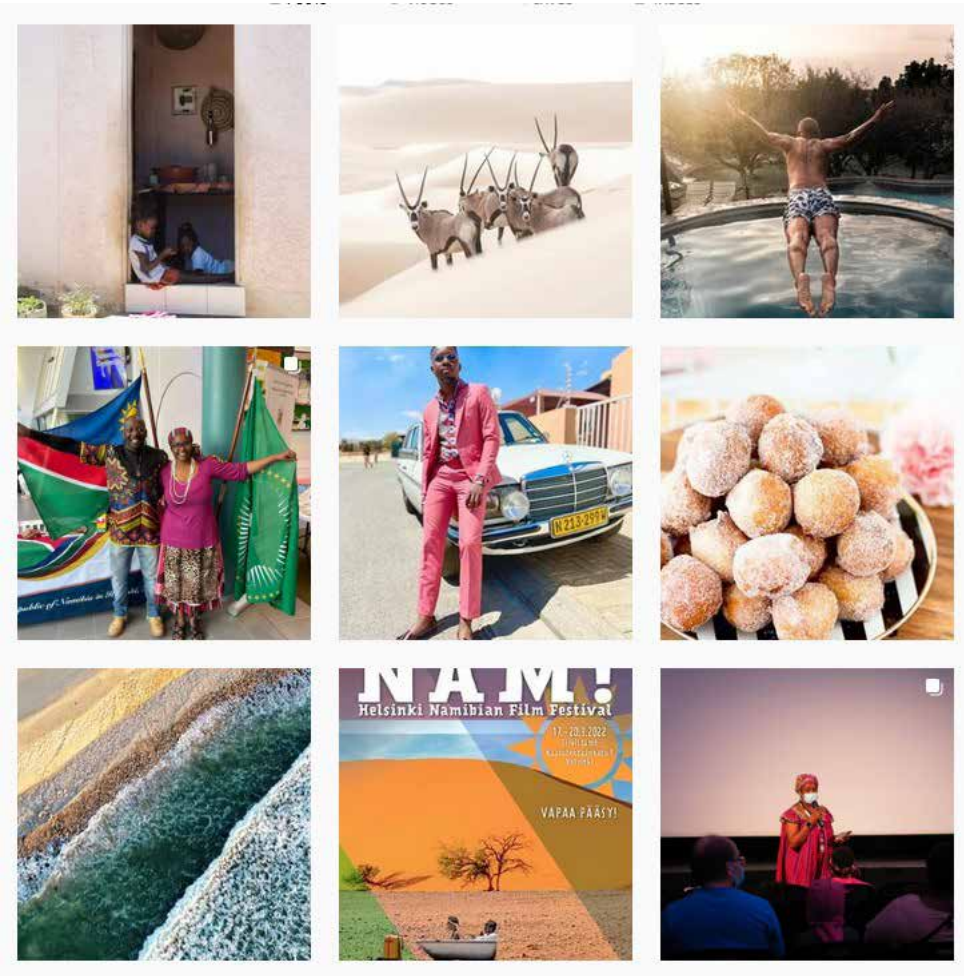
Ryhmäkuvassa Namibian suurlähettiläs H.E. Charles B. Josob seuranaan osa kutsuvieraista ja puhujista. Kuva: Natasha Vaalgamaa.

Hei jäsenemme, oletko aktiivinen Instagramissa?

Haluatko tulla mukaan porukkaan päivittämään seuramme Instagramia?

Osallistua voi oman aikataulun ja kiinnostuksen mukaan.
Jos kiinnostuit, sihteerimme Laura kertoo mielellään lisää.
Ota yhteyttä Instagramin kautta tai sähköpostilla:
laura.ketonen@outlook.com

Jäsen-maksu 2022:

Hei!

Vuoden 2021 jäsenmaksujakin puuttuu vielä! Tarkastatko tiliotteeltasi onko suorituksesi vielä lähtemättä. Voit maksaa molemmat kerralla.

Kiitos maksaneille!

Jäsenmaksu 20€/vuosi, opiskelijat 10€/vuosi

TILISIIRTO. GIREERING

Saajan tilinumero / Mottagarens kontonummer: IBAN FI48 8000 1970 1254 81 BIC

Saaja / Mottagare: SUOMI-NAMIBIA-SEURA

Maksajan nimi ja osoite / Betalarens namn och adress

JÄSENMAKSU 2022
Eräpäivä 31.1.2022

Jos maksat muulta kuin omalta tililtäsi, merkitse viestikenttään oma nimesi.

Allekirjoitus / Underskrift

Viitenumero: 31697

Eräpäivä: 31.1.2022

Tilitä nro / Från konto nr

Euro: 20,00 €

Maksu välitetään saajalle maksujenvälityksen ehtojen mukaisesti ja vain maksajan ilmoittaman tilinumeron perusteella.

Lähettäjä:
Suomi-Namibia-Seura
Rauhanasema
Veturitori
00520 HKI

Liity jäseneksi - ja kerro kaverille!

Jäsenmaksu vain 20€ vuodessa
Ilmoita osoitteesi Sepolle:
040 774 3504 tai
seppo.kalliokoski@icenet.fi

